

Katharine Tynan: A Prayer (For Those Who Shall Return) / Modlitwa (za tych, którzy powrócą) (tł. Ela Binswanger)

Katharine Tynan: Modlitwa (za tych, którzy powrócą)

PANIE, kiedy powrócą tu znowu
Z tych okropnych okopów i bitew
Do zwyczajnych ludzkich dróg i domów,
Bądź im, Panie, miłościw!
Spraw, by zapomnieli strach śmiertelny
Na polach pełnych szalejącej śmierci!

Pozwól im odejść, Panie, bez pamięci,
Daj im sny wolne od tarcz i mieczy,
Podaruj im łaskę niepamięci:
Prowadź przez pastwiska pełne zieloności,
Niech wędrują całymi nocami
Tam, gdzie się w młodości przechadzali.

Nie daj im utknąć w horrorze kostnicy,
Podmień ich twarze jakby znów dziećmi byli.
Usta do ust i piersi do piersi,
Niech kochankowie się spotkają, przytulą!
Uwolnij ich od pełnych grozy wspomnień,
Wysłuchaj, Panie, ich modleń.

Niech kochają wciąż muzykę ich uszy,
Uroda kwiatów i potęga mórz
Oczy ich ciągle od nowa niech poruszy,
Strzelistość drzew i łagodność wzgórz.
Spuść zasłonę, niech nikt jej nie unosi,

Niech zakryje te straszne dni i noce.

(tł. *Ela Binswanger*)

*

Katharine Tynan: A Prayer (For Those Who Shall Return)

LORD, when they come back again
From the dreadful battlefield
To the common ways of men,
Be Thy mercy, Lord, revealed!
Make them to forget the dread
Fields of dying and the dead!

Let them go unhaunted, Lord,
By the sights that they have seen:
Guard their dreams from shell and sword;
Lead them by the pastures green,
That they wander all night long
In the fields where they were young.

Grant no charnel horrors slip
'Twixt them and their child's soft face.
Breast to breast and lip to lip,
Let the lovers meet, embrace!
Be they innocent of all
Memories that affright, appal.

Let their ears love music still,
And their eyes rejoice to see
Glory on the sea and hill,
Beauty in the flower and tree.
Drop a veil that none may raise
Over dreadful nights and days.

*

Katharine Tynan, po mężu Hinkson (23.1.1859 w Dublinie - 2.4.1931 w Wimbledon, Londyn) - irlandzka poetka, pisarka i dziennikarka, przywódczyni odrodzenia irlandzkiego i ruchu neoceltyckiego.

W swoich wspomnieniach z 1922 r. *"The Wandering Years"* Katharine Tynan opisuje dzień, w którym dowiedziała się, że pierwsza wojna światowa dobiegła końca, i zauważa dziwny brak w jej dzienniku jakiegokolwiek wzmianki o zawieszeniu broni. Pisze retrospektywnie, że nie było: *"ani słowa o zawieszeniu broni [...] Ani słowa o Wielkim Dniu! Pamiętam, że powtarzałam sobie: Chłopcy są bezpieczni. Nikt nie jest zabijany. Czy to nie cudowne? Cudownie! Ale cały czas moje serce było odrętwiałe"*.

Przyznanie przez Tynan ciekawości tej nieobecności jest zrozumiałe, biorąc pod uwagę jej zaabsorbowanie wojną, co znajduje odzwierciedlenie w jej współczesnych pismach. Tylko w okresie wojny opublikowała trzy zbiory wierszy odnoszących się konkretnie do kontekstu wojny, co odzwierciedla jej znaczenie w jej życiu prywatnym i publicznym - *"Flower of Youth: Poems in War Time"* (1915), *"The Holy War"* (1916) i *"Herb o' Grace"* (1918) - w tym ten najsłynniejszy wiersz *"Flower of Youth"* ("Kwiat młodości"), który dał tytuł całemu tomikowi.

Ze swojego domu w Mayo (jej mąż Henry Hinkson stacjonował tam jako sędzia-rezydent) co tydzień pisała setki listów do pogrążonych w żałobie rodzin, których synowie zginęli na wojnie, a także listy do żołnierzy, w tym korespondencję z poetą i żołnierzem Francisem Ledwidgem. We wcześniejszych wspomnieniach *"Lata cienia"* (1919) Tynan omawia reakcję na wiersz *"Kwiat młodości"*, którego publikacja zaowocowała otrzymaniem setek listów.